

Ved Nytaars Tid
— i —
Røddebo Præstegaard.
Fortælling
— af —
Nicolai,
18 Aar gammel.

(Fortset.)
merkede dette, bad hun Sangeren, som
stillede for at forherlige deres Besø-
g og at de ikke var nær saa smukke. En
lille hvid Sky saa han langt borte.
Thjodolf saa med halvtillukede Pjane,
thi Solen vendte ham pludselig, som om
hin lille Sky kom nærmere og nærmere,
indtil den tilsidt stansede ved hans Side
og en Mand traadte ud deraf, der saa
ud som en Engel, thi hans Pjane tindrede
de som to Stjerner, og rundt om det fa-
staniebrune Haar, der faldt glat ned paa
begge Sider, straalende en Lyssglorie.
"Tro paa mig, saa vil jeg give dig det
evige Liv," sagde han til Thjodolf.
"Hvem er du?" spurgte Thjodolf.
"Jeg er den, for hvem Hjelte skulle
bøje Kne, og som Konger skulle tilbede,"
sagde Svaret.
"Saa er du Kristus," raabte Thjod-
dolf, idet han hurtig sprang op og faldt
en Pil af imod ham. Men i det Samme
var Alt forsvundet: Thjodolf saa kun
den lille hvide Sky langt borte. Bilen
faldt pludselig i Vandet et Stykke fra
fra Skibet.
"Hvorfor faldt du den Pil bort?"
spurgte en af Thjodolfs Mænd ham,
som stod ved hans Side.
Thjodolf svarede Intet, men slog Vu-
en saa haardt mod Skibsrælingen, at
den sprang.
Næste Dag blev det en rasende Storm,
tunge mørke Skyer dækkede Himlen, og
Skibet drevs afsted, Ingen vidste hvor-
hen. I fire Dage varede Stormen, da
blev det atter klart og smukt Vejr som
tidligere. Thjodolf befandt sig nu uden
for et Land, som han ikke kjendte, men
Alt havde et aldeles fremmed Udseende
for ham. Langs Kysten vokse høje
Træer, der ingen Grøne havde, men kun
Blade oppe i Toppen; underlige store
Heste funde han ogsaa se, men de vare
langt større end Menneskene, der red paa
dem. Thjodolfs Mænd gik i Land efter
Sæboane og gjorde Rigd Bytte, som de
bragte tilbage til Skibet. De havde
Ogsaa fanget en Yngling, som de førte
med sig; han var isort en hvid Lintor-
tel, hans Læder kastaniebrune, Løkker
holdtes tilbage af et Guldbaand, og
hans Pjane tindrede som to Stjerner.
Thjodolfs Mænd spurgte, om de skulde
ofre ham til Dvins Dje, som de ellers
gjorde med alle de kristne Fanger. Men
Thjodolf formaede ikke at sige Ja, han
hød sine Mænd at føre Ynglingen ned i
Skibstrummet og forvare ham vel der.
Siden gik Thjodolf selv ned til ham.
"Tror du paa Kristus?" spurgte han
Ynglingen.
"Ja," svarede denne.
"Hvis du vil fornægte Kristus og tro
paa Dvins og Thor, da vil jeg skænke
dig Livet og atter føre dig tilbage til din
Hjemstavn, og give dig saameget Gøds
og Guld, som du vil," sagde Thjodolf.
"Kristus har aldrig fornægtet mig,
hvorfor skulde jeg da fornægte ham?"
sagde Ynglingen.
Thjodolf taug en liden Stund stille,
derpaa sagde han: "Fortæl mig noget
om din Kristus," thi han havde aldrig
hørt Kristi Historie.
Ynglingen fortalte ham det da Alt-
sammen, fortalte om, hvorledes han af
egen fri Vilje var gaaet Døden imøde
og endnu paa Korset havde bedet for sine
Fjender.
"Det var smukt gjort af ham," sagde
Thjodolf, "det var mere, end jeg kunde
have gjort; men tro paa ham vil jeg al-
ligevel ikke."
"Din Time er ikke kommen endnu,"
svarede Ynglingen, "men giv vel Agt
paa, hvad jeg siger. Du skal atter ven-
de tilbage til dit Fædeland, og den første
Gang du gaar i Land, skal en stor hvid
Fugl komme flyvende, den skal du følge.
Den skal føre dig hen til et stort Hus,
foran hvilket der staar to Træer, og inde
i hint Hus bor en gammel Mand med et
langt hvidt Skæg; han skal forkynde dig
om Kristus, og da skal du komme til at
tro paa ham, thi Guds Visdom er stør-
re end din Daarskab."

Thjodolf var bleven mere blød i Hu
en sædvanligt ved Ynglingens Fortæl-
ling; men da han atter kom op paa Dæk-
ket, saa han, hvorledes Solen gik ilbrød
ned bag de kulsorte Skyer: det var D-
vins Dje, der mødte og truede saa paa
ham. "Det er dog idel Kjærlingefaa-
n," mente da Thjodolf, "og
jeg er en Daare, at jeg laaner Dre der-
til." Han befalede sine Mænd at gaa
ned og hente Ynglingen op for at ofre
ham til Dvins Dje, men hans Mænd
kom tilbage og sagde ham, at Ynglingen
var forsvunden. Thjodolf gik da selv
ned i Skibstrummet, men han kunde hel-
ler ikke finde ham. Nu mente Thjodolf,
at det var den lede Trølddom og Kogleri
Altsammen, som Utgardedelose havde
gjort ham for at bringe ham til at fornægte
den gamle Guder, og han besluttede, om
han nogenstunde atter skulde møde hin

Yngling, da at hugge ham i tusinde
Stykker.
Thjodolf vilde ikke vende tilbage til
Danmark, thi han husede, hvad Yng-
lingen havde sagt til ham, og han vilde
ikke, at disse Ord skulde gaa i Opfy-
delse, han havde en hemmelig Frygt for,
at der laa noget Kogleri skjult under-
dem. Saa vedblev han at hørje paa
Middelhalets Kyfter, hans Skib var
fuldt af Guld og Kostbarheder, og hans
Navn var frygtet og æret. Men tilsidt
blev Længslen ham dog for stærk, og han
kunde ikke lenger modstaa. For nu ikke
at komme tilbage til Danmark, beslutte-
de han at drage til England, thi der saa
dog ud omtrent som i Danmark. Saa
fejlede han atter ud paa det store vilde
Hav og styrede ad England til. Der
var Taage og Kulde, Regn og Sne, og
dog var Thjodolf saa glad herover, at
han stammede sig for sig selv, thi Mand
maatte ikke være saa blødhjertet. End-
nu havde Thjodolf ikke naaet Land, da
opstod der en forfærdelig Storm, der
atter drev ham ud paa den aabne Sø. I
fjuu Dage drev Stormen Skibet afsted,
Thjodolf vidste ikke hoothen han kom,
thi han kunde intetsteds opdage Land, og
mærke Skyer dækkede Himlen, saa at
han hverken kunde se Sol eller Stjerner.
Først paa den ottende Dag saa han
Land, men nu blev Skibet drevet med
en saadan Voldsomhed ind mod Kysten,
at det stødte mod en Sandbank, og Bøl-
gerne splintrede det. Thjodolf og hans
Mænd sprang overbord, de kunde Alle
svømme i fuld Rusning, om det saa
skulde være. Men de stærke Bølger reve
dem atter tilbage, naar de vel mente at
have naaet Land, saa at de Alle druk-
kede under Vandet, hvem en stor
Bølge fastede op paa Landet. Thjodolf
saa sig omkring, men han kunde ikke
seende, hvad det var for et Land, thi
der laa Sne overalt, og kun hist og her
ragede nogle Pilebuske frem. Et Styk-
ke borte saa han en Mand i en Faare-
skindspels, og til ham gik han hen for
at spørge, hvad det var for et Land.
"Landet hedder Danmark, og denne Ø
hedder Samsø," svarede Manden. Da
vilde Thjodolf straks drage bort igjen,
men nu havde han intet Skib lenger og
var da nødt til at blive. Dog vilde han
ikke gaa op i Landet, men besluttede at
blive hos hin Mand, som han havde
truffet, til han muligvis kunde se et
Skib, som sejlede forbi, og saa komme
afsted med det.
Næste Morgen, da han atter gik nede
ved Strandbredden, saa han en stor hvid
Søfugl komme flyvende, og atter maatte
han tænke paa, hvad Ynglingen havde
sagt til ham. "Du skal i al Fald ikke
blive min Vejviser," sagde han og skjød
en Pil af efter Fuglen, men traf den
ikke. Thjodolf mente dog, at den Pil
var for god til at skydes bort og gik ber-
for hen for at tage den op. Men da han
kom hen til Pilen, saa han Fuglen sidde
et Stykke derfra paa en stor Sten. Han
vilde da forsøge anden Gang, men det
lykkedes ham ikke bedre. Nu blev Thjo-
dolf harmfuld over, at han ikke kunde
træffe bedre, og vedblev at forsøge Fug-
len uden at tænke paa, hvor han kom
hen, indtil han tilsidt stansede udenfor
en stor Bygning, foran hvis Pore der
stod to høje Lindetræer.
Da faldt det Thjodolf paa Sinde, at
nu havde han dog fulgt Fuglen, som
Ynglingen havde sagt, at han skulde,
og han vilde derfor straks vende om.
Men idet han saa op ad Bygningen, in-
den han vendte den Ryggen, saa han hin
Yngling i et Bindu deroppe, og han
vinklede ad Thjodolf.
"Denne Gang skal du ikke undgaa
mig," sagde Thjodolf, og han drog sit
Sværd og gik ind i Gaarden. Men han
kunde ikke finde Ynglingen, og Alle,
hvem han spurgte om ham, sagde, at de
kjendte ham ikke og havde aldrig seet
ham.
Thjodolf mente da, at de havde skjult
ham for ham, og han besluttede derfor
at blive der, indtil han engang fik hin
Yngling til se.
Den Bygning, som Thjodolf var kom-
men til, var et stort Kloster, og Thjo-
dolf levede nu mellem lutter Munkte;
Munkelivet huede ham ikke, det tyktes
ham værre en Trællevi. Men han kun-
de ikke komme bort derfra, thi han havde
intet Skib og maatte derfor vente til
Forsæret, om han da kunde blive opta-
get af et eller andet Skib, som sejlede
forbi. Men Tiden faldt Thjodolf saare
lang, thi han var ikke vant til saaledes
at ligge paa den lade Side.
Saa bad han en Dag en af Munkene
om at fortælle ham Noget om Kristus,
thi det var dog altid en Art Tidsfor-
briv.
Munken fortalte ham, og Thjodolf
blev helt tankfuld deraf. Han havde
alt hørt det som ham før, men denne
Gang greb det ham fast endnu mere.
Thi Historien var ganske anderledes, end
han havde tænkt sig den. Ravnlig bet,

som han tidligere havde spottet mest over,
at Kristus var epstaaet fra de Døde,
lyntes ham nu at være ganske i sin Ord-
den; thi var Kristus virkelig Guds
Søn, saa maatte han ogsaa kunde sejre
over Alt, selv over Døden.
Den gamle Munk med det lange hvi-
de Skæg talte saa indtrængende: Thjo-
dolf sad ganske stille og hørte efter og
ridede med sit Sværd allehaande Figu-
rer i Sandet — det var en god Tidsfor-
briv, han der havde fundet paa, thi Da-
gene bleve til Uger, og Ugerne bleve til
Maaneber, og for han ret vidste det,
at det blevet Foraar. Men Thjodolf
havde ikke lyst til at bestige et Skib og
drage afsted; en Dag sagde han til den
gamle Munk: "nu tror jeg paa den Her-
re Kristus, lad mig nu blive dødt."
Saa blev Thjodolf dødt, og nu blev han
for bestandig i Klosteret. Thi den Uro,
der tidligere havde drevet ham afsted til
fjerne Lande og Haave, var nu forsvun-
den; han fandt end ogsaa en Nigdom i sig
selv, at han mente, at han kunde gjerne
tilbringe en hel Ewighed alene med sig
selv, og han skulde dog ikke blive træt
deraf.
Mange Aar tilbragte Thjodolf i Klo-
stret, hans Sværd var forlangt sastru-
stet i Støben, og dog tyktes det ham,
som havde han kun været der en faare
kort Tid, thi der var saa meget, som
han havde at tænke over. Tilsidt blev
Thjodolf syg, det var første Gang, at
han var syg, men han sølte paa sig selv,
at det vilde vist ogsaa blive sidste Gang.
I tidligere Dage vilde han have betrag-
tet det som den første Vanære at dø
Straadød, men nu dømt Thjodolf an-
derledes om den Ting, som om saaman-
ge andre Den. Han laa stille og taalt-
modig, hans største Glæde var at samtale
med de andre Munkte om den Hellig-
hed, som han snart skulde sive.
Saaledes laa han i Midsommeraften
ganske alene. Binduet stød aabent, de
store Lindetræer udenfor dnfste saa
stærkt, Solen var nær sin Nedgang.
Thjodolf holdt vendt sit Ansigt mod det
aabne Bindue, hun laa og saa ud i den
blaa, klare Himmel — langt borte kun-
de han se en lille hvid Sky, og hin For-
midbar som Middelhavet randt ham
pludselig igjen i Hu. Og atter syntes
det ham nu som dengang, at den lille
Sky kom nærmere og nærmere, indtil den
tilsidt svævede ind ad det aabne Bindue,
og Er stod ved hans Side, hvis Pjane
lyste som to Stjerner, og om hans Hov-
ved straalende en klar Lyssglorie. "Tror
du nu?" — "Ja Herre, nu tror jeg,"
svarede Thjodolf. "Saa har du vundet
Livet" — og saa døde Thjodolf.
Her taug Emmy og vi Andre taug og
saa. Det var mig næsten, som hørte
jeg de susende Vingeflag, der bare Thjo-
dolfs And ind i den klare blaa Himmel.
Andrea Margrethe var den, der først
brød Tausheden.
"Det var en smuk Historie, du her
fortalte os, Emmy," sagde hun, "men
jeg holder ikke af, at alle den Slags
Fortællinger ende med, at Helten gaar i
Kloster. Havde jeg været i Thjodolfs
Sted, da havde jeg ikke blevet sidende i
det Kloster, men jeg var atter dragen ud
ligesom tidligere over Land og Hav, for
at forkynde Kristus overalt."
"Men jeg kan dog ogsaa nok tænke
mig," svarede Emmy, "at En, hvis he-
le Liv havde været en Række af Misgjær-
ninger, som Thjodolf sig selv at være alt,
at han kunde synes sig selv at være et
for stor en Synder, til, at han turde
tiltage sig en Evangelists Gjerning."
"Deri kan jeg dog ikke give Dem
Ret," sagde Gamle, "thi havde Paulus
været af den Mening og overhovedet Ap-
ostlene, saa var Kristendommen aldrig
kommen videre end til Kristus og tolv
Apostle. Deri bestaar jo netop Kristen-
hedens Raadebud, at alle tidligere Syn-
der, de være store eller smaa, ere udslet-
tede, og vi agtes for hellige og retferdi-
ge af Gud. Men ikke desmindre havde
jeg vist i Thjodolfs Sted handlet ligesom
han og var bleven i Klosteret, thi det er
ikke Enhvers Sag at blive en Paulus,
og det gjaelder dog først og fremst at frelse
sin egen Sjæl, inden man tænker paa at
frelse de Andres."
"Men Klosteret, Klosteret!" udbrød
Andrea Margrethe, "den mangler kun
to Minuter."
"Ja hvad saa?" spurgte jeg.
"Hvad saa? det nye Aar er istand til
at komme, uden at vi lægge Mærke der-
til; vi maa op og tage imod det."
"Hvordan skal vi da bære os ad for at
tage mod det nye Aar?"
"Det skal jeg vise Dem; vi lukke først
Bindue op og se paa den Himmel og
Stjernerne; naar saa klokken slaar
Tolv, saa ved vi, at det nye Aar kom-
mer med fra Himlen til os, og saa gaa
vi huerandet gladeligt Nytaar."
Dermed gled hun hen og aabnede Vin-
duerne ud til Haven, og vi Andre fulgte
hende. Atter stode vi som hin første Af-
sten i det aabne Bindue og saa ud over
(Fortsettes.)

P. G. Shanström,
Den ledende Klæder-Handlende,
har nu det største og bedste Lager af Vintertøj, der findes i Byen.

FOR KONTANT
Kan Du kjøbe en Overfrakke eller et Par Tøj hos ham 15 a 20 pCt.
billigere end paa noget andet Sted i Byen.

AF DEN GRUND
at min Omjætning af Beklædnings-Varer er saa stor, gjør jeg
mine Indkjøb 10 pCt. billigere end de fleste andre.

Kom ind og se os, naar Du kommer til St. Paul, og det skal være os en Fornøj-
else at forevise vort smukke Udsalg af Varer.
Erbødigst,
P. G. SHANSTROM.

Danskt Sælgsmand:
J. P. Krogh.

Byen Elbas
første og fuldstændigste Ijenfram-Foretning ejes og drives af
Hr. Brøderne Miller. I denne storartede Udstilling af
Færdvarer findes enhver Gjenstand henhørende under denne Branche.
Værdige Dansternes Søgning ønskes.
Miller Bros.

N. J. Paul, President. N. G. Kendall, Kasserer. N. U. Dann, Assistent Kasserer.

Saint Paul National Bank
Efterfølger til
Howard County Bank.
St. Paul, Nebraska.
{ Autoriseret Kapital..... \$200,000.00
{ Udbetalt Kapital..... \$50,000.00
Udfører almindelig Bankforetning. Veksler udbedes paa alle Europas ledende Byer,
Dampskibs-Billetter tilfalds, til og fra alle europæiske Punkter. Fænge ublaanes paa gun-
stige Bilskaar. Vi gjøre Ublaaminger i gode Farme en Specialist.

Mærk! Mærk!! Mærk!!!
PAUL ANDERSON,
Sagfører,
praktiserer i Fredsdommer-, County- og Distrikts-
retten i Howard og omliggende Countier, be-
jorgende alt Procurator-Foretning
gen henhørende.
* NOTARY PUBLIC, *
Laan-, Assurance- samt
Indkasferings-Agent.
Taler de skandinaviske, tyske og engelske Sprog. Sælger
Billetter, Veksler og Post-Office Ordres
til alle Pladser i Europa.
* Billetter sælges med: *
Thingvalla, Hamborg, Nordtyske Lloyd samt American-Line
— til Dagens laveste Priser. —
Laan paa Landejendomme, paa lang Tid
og til laveste Rente, besjorges.
Indkasfering besjorges prompt og bestemt.
Assurerer Farm-, og Buejendomme
Brand, Tynd, Storm og Cheloner,
altid til laveste Priser i det velbeljendte
German of Freeport
og flere andre solide Compagnier. Kontor i Fronten af 2den Etward i M. Andersons-
nye Bygning, paa Sydsiden af Howard Avenue.